

[Damsgaard.]

Derfor er vejen til en opfyldelse af det offentlige investeringsbehov ikke en begrænsning af det private erhvervslivs investeringsmuligheder. Tværtimod, opgaven er at tilfredsstille det nødvendige offentlige investeringsbehov samtidig med og i kraft af, at de private erhverv får mulighed for den udbygning og effektivisering, som alene kan skabe grundlaget for alle de andre opgavers løsning.

Jeg tror heller ikke på, at vejen over en nedpresning af befolkningens levestandard igennem øgede skatter og såkaldt offentlig opsparing i det lange løb er nogen løsning. Jeg tror det ikke af mange grunde. Jeg har allerede nævnt en af disse grunde, nemlig det sidste års erfaringer, der jo ganske eftertrykkeligt har illustreret, at det offentlige økonomi følger Parkinsons lov om, at udgifterne stiger, indtil de dækker indtægterne. Det er måske, når det kommer til stykket, slet ikke så mærkeligt, for mon ikke de fleste kan nævne ikke så få eksempler på, at det netop er det offentlige krav — og ikke mindst det offentlige skattekrav — der kan skabe eller skærpe behovet for offentlig støtte?

Men mon ikke en sådan beskatningsvirkninger på arbejdslyst og opsparingsvilje er de væsentligste grunde til, at denne vej ikke er farbar? For netop arbejdslysten og opsparingsviljen er efter min mening blandt de væsentligste faktorer, om det skal lykkes at skabe forudsætninger for løsnings af fremtidens store opgaver.

Vi har jo i den seneste tid hørt tale om, at Vesteuropas lande — og heriblandt må vi jo også regne Danmark — må stille imod en forøgelse af den samlede produktion og velstand for det kommende tiår svarende til ca. 4 pct. om året. Nogle har nævnt lidt mindre, andre lidt mere; men jeg tror, at vi ganske klart må se i øjnene, at der ikke her er tale om et ønskemål, men om en nødvendighed, såfremt vi skal løse de store opgaver, der rulles frem, og samtidig sikre en balanceret udvikling i vor økonomi.

Derfor må kravet til den økonomiske politik, der føres, ja, til det offentlige gøremål i det hele taget, fremover i allerførste række blive, at de tilrettelægges med dette for øje at skabe de bedst mulige vilkår for

udbygning og effektivisering af det erhvervsliv, som alene kan skabe grundlag for fremgangen. Vi må lade fremskridtet få sin chance.

Det er i denne sammenhæng, at vi efter min mening ikke kommer uden om spørgsmål som udviklingen af arbejdslyst, initiativ og opsparingsvilje. Vi vil i den kommende tid stå over for store krav, men også over for uhyre muligheder. Derfor skal det kunne betale sig at gøre en ekstra indsats, det skal kunne betale sig at arbejde, det skal kunne betale sig at spare op.

Mit parti har i denne forbindelse gang på gang peget på nødvendigheden af, at den enkelte får lov til at beholde en større del af frugterne af en øget indsats, hvad enten denne øgede indsats har form af arbejde eller opsparing. Vi har peget på dette over for den stigende beskatning. Vi har sagt, at væksten i indkomstbeskatningen burde bremses, og at hele vort skattesystem burde lægges om, så det i langt højere grad fremmede end hæmmede arbejdslyst, foretagsomhed og opsparing.

Vi ønsker en videreførelse af proportionalbeskatningen — også på grund af de ulemper, dette ville fjerne fra sambeskatningen. Vi ønsker en forskydning af beskatningen fra den direkte til den indirekte form. Jeg har for øvrigt lagt mærke til, at disse tanker har vundet betydelig tilslutning efter venstres landsmødeudtalelse, men det gælder jo meget af det, som blev udtrykt deri, og det er glædeligt at se den tilslutning, som fra meget vide kredse også langt uden for venstre har mødt denne landsmødeudtalelse.

Nu skal jeg naturligvis ikke påstå, at det er venstres landsmødeudtalelser understregning af det nødvendige i at skabe bedre vilkår for den private opsparing, der har begrundet den større forståelse for dette spørgsmål, som synes at dæmre i socialdemokratiet og hos den højtærede finansminister. Vi glæder os over denne begyndende forståelse, selv om vi gerne havde set, at den havde været til stede, da venstre for et halvt års tid siden stillede forslag i det høje ting om, at disse spørgsmål blev taget op. Men bedre sent end aldrig! Vor stilling til den private opsparing er kendt, og vi afventer nu med stor